

De fredsskadade Nato-aspiranternas beredskap

Det sägs att svenskarna är "fredsskadade". Underligt uttryck... "Skadade" av fred – av allt här på Jorden. Jag undrar vad John och Yoko hade haft att säga om det? Eller de stympade men på hemmaplan hatade Vietnam-veteranerna på 70-talet? Eller kanonfödan i skyttegravarna under världskrigen som kom hem med svår PTSD... eller – vill knappt tänka på det; ukrainarna, Mariupol-borna?.

Men må så vara. Vi har gång på gång uppvisat en enastående naivitet varje gång någon större eller mindre katastrof drabbat oss. Exempelen är överflödiga och jag är inte ute efter att polemisera med dagsaktuella händelser – för de tycks sippra på i en aldrig skådad takt. Men det är en rätt deprimerande slutsats att man måste uppleva krig, död, blod, förnedring och obeskrivligt lidande för att bli en stark nation och – jag tvekar att säga "folk" i ett multikulturellt samhälle – men stolta medborgare.

Om man drar det till sin spets landar man i Hitlers resonemang:

"Varje generation bör uppleva ett krig. Det är fostrande för karaktären".

Eller ska vi uppleva lite *lagom* krig?

Nä, där vill vi inte hamna.

Men för att uttrycka mig provocerande:

Är det därför vi har så bråttom med en Nato-ansökan?

Det finns *ett* argument mot en Nato-ansökan som fullkomligt lyser med sin frånvaro; Vi har en undermålig eller obefintlig krisberedskap. Vi har alltid varit katastrofala när det kommer till katastrofer.

Vi har dessutom ett enastående bantat försvar, och eftersom vi

är så "fredsskadade" så skulle vi nog bli duktigt tagna på sängen om Lavrov och Putin vill statuera exempel – två alfahannar med farligt hög intelligens, möjligen tveksamt, men åtminstone med farlig empatibrist när det kommer till mänskligt liv och lidande. Personligen tror jag vi är lika intressanta för Ryssland vare sig i, utanför eller under ansökningsprocessen till Nato. Men utanför slipper vi delta aktivt i ett kärnvapenkrig.

Ett medlemskap i Nato ska inte enbart vara ett avskräckande exempel, eller rättare att någon *annan* ska komma hit och rädda oss när det kniper. Vi måste rimligen kunna ta hand om oss själva om så bara en smula, kan man tycka. Eller är vi så "fredsskadade" att vi måste ha nån att hålla i handen i varje situation, ständigt sneglande på vad "våra grannländer", eller "omvärlden" gör? Hur skulle det va om vi backade lite, och tog oss tid att *själva* bereda oss på vad som tyvärr inte är alldeles omöjligt... ? Och låta folket få säga sitt, inte bara representativt, i ett historiskt omvälvande beslut..

Kriminalitet, Covid, Klimatkollaps... Krig.

Klarar vi krisberedskap mot kaos och katastrofer?

Konserver? Knäckebröd... Koltabletter?

Pär Widmark